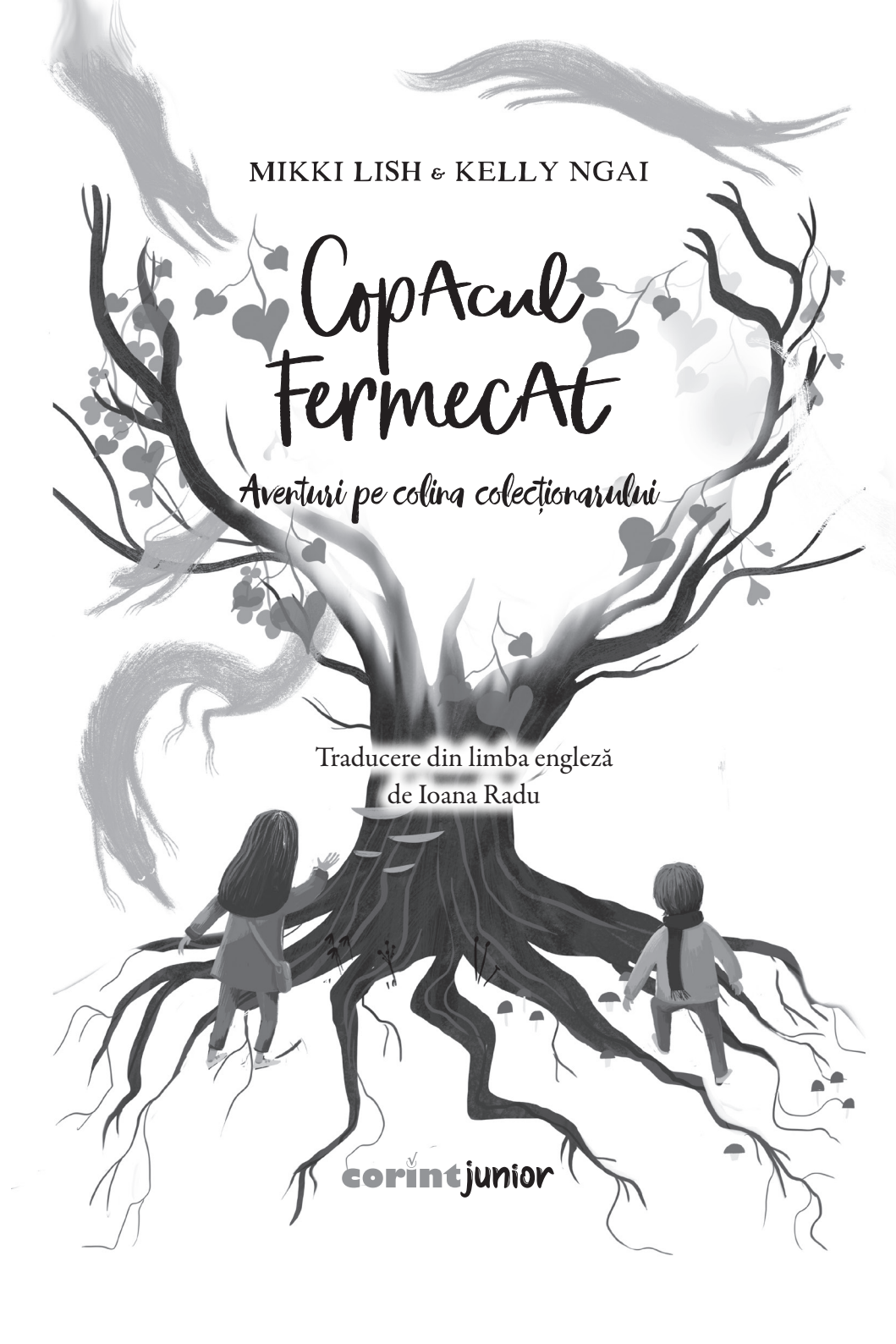

MIKKI LISH & KELLY NGAI

CopAcul FermecAt

Aventuri pe colina colecționarului

Traducere din limba engleză
de Ioana Radu

corint junior

CAPITOLUL 16

În impas

Hedy îngheță. Dacă domnul Grutz și banda lui de banali nu erau cei care voiau să-i facă rău Copacului Fermecat, atunci cine?

Grutz dădu obosit din mână.

— Veniți înăuntru și vă spun ce știm. Suntem căutați de poliția din Paris cu toții până la ultimul, după haosul pe care l-ați iscat voi azi pe străzi.

Bess se sprijinea de Hedy, moale ca o păpușă de cârpă, iar Violette tot nu se trezise. Nu aveau cum să fugă nicăieri. Hedy însă nu avea de gând să se afunde și mai tare în bârlogul banalilor.

— Te auzim foarte bine și de aici. Ce știi?

— Știm că avem de-a face cu cineva care a scăpat de sub control, care mai are nevoie doar de-un iepure și-a câștigat jobenul de magician, spuse domnul Grutz. Un magician trădător, care încearcă să-i vină de hac magiei. Copacul Fermecat a început deja să pălească, dar el ar vrea să-l distrugă cu totul, până să apuce altcineva să-l readucă la viață. Am fost alertați ieri, când s-a declanșat o alarmă. Ne-a dat de veste că a fost o problemă mare cu magia pe lângă casa bunicilor voștri. De asta unii dintre colegii mei cred că magicianul care a trădat nu e nimeni altul decât bunicul vostru.

— Ce aberație! răbufni Spencer. De ce-ar vrea tataie John să-i facă rău Copacului Fermecat sau magiei?

— E logic, dacă te gândești un pic. Nu are încredere în ea, spuse domnul Grutz. Nu mai are încredere în ea după ce bunica voastră a fost dispărută atâta timp. Așa că urăște magia. O vrea ștearsă de pe fața pământului.

— Nu-i adevărat, spuse Spencer. N-o mai urăște. Nu-i așa, Hedy?

Hedy evită privirea fratelui ei. Poate că tataie John își recăpătase încrederea în magie pentru o vreme, după ce o salvaseră pe mamaie Rose. Dar în ultimul timp teama de magie se întorsese. Chiar și așa însă, nu putea să creadă că frica se transformase în ură și în dorința de a nimici magia. Cu siguranță nu ar fi făcut toate astea dacă ar fi știut că toată familia i-ar dispărea odată cu ea.

— Eu i-am întins o mână de ajutor, continuă domnul Grutz. N-a vrut să aibă nimic de-a face cu mine.

— Nu e nicio coincidență că te-ai mutat în casa de lângă el, nu-i așa? întrebă Jelly.

Domnul Grutz strâmbă din nas de parcă ar fi mirosit ceva urât.

— Ni s-a părut că bunicul vostru avea nevoie de niște ochi care să-l țină sub supraveghere.

— Dacă ești unul dintre încuiații ăia care se cred poliția magiei, de ce-ți pasă? spuse Hedy. Voi oricum *vreți* ca magia să dispară.

— Pentru că bunicul vostru, sau oricine ar fi în spațele țărășeniei ăsteia, nu dă doi bani pe cine ucid odată cu ea. Poate că nu ne place magia, dar ea curge prin sângele multor oameni și a pătruns în multe locuri și lucruri care ne sunt dragi. Dezintegrarea deja a început.

— Cum ar fi British Museum, spuse Spencer.

— Exact. Dacă ar fi vorba doar de lumea magicienilor care se consumă pe dinăuntru, aș sta relaxat să mă uit, cu o cutie de popcorn în mână. Dar dacă ne afectează pe noi toți... atunci e cu totul altceva. Ne place sau nu, iar mie nu îmi place, destinele noastre sunt toate conectate.

— Oricine ar fi cel care încearcă să facă rău magiei, acela nu e tataie John, spuse ferm Hedy. El avea de gând s-o salveze. I-am găsit notițele.

Spre surprinderea ei, domnul Grutz chiar păru ușurat. Dar o ascunse cu iscusință, mijind ochii.

— Atunci unde e? Oare Magnificul John Sang n-ar putea măcar să vină aici în persoană, ca să-și salveze *vă-nătorul de comori*?

Bess se îndreptase un pic stând lângă Hedy, dar nu reuși să-i răspundă domnului Grutz decât printr-o privire caustică.

— Ești un ciudat, care bagă oamenii în sicrie, bombăni Spencer.

— Doamne ferește, nu erau decât niște cutii-capcană, nu sarcofage adevărate. Și-n plus, eram convins că hoțul ăsta alunecos lucra pentru cel care voia să distrugă magia. Deci unde se ascunde John?

— Chiar crezi că ne-ar fi trimis pe noi dacă ar fi putut să vină el în locul nostru? spuse Hedy. Și el e captiv ca urmare a ceea ce se întâmplă!

— Captiv unde?

Hedy își ținu gura închisă, și cu o privire îi reduse la tăcere și pe Spencer și Jelly. Nu avea prea mare încredere în intențiile domnului Grutz vizavi de tataie John.

— În casă nu l-am văzut, continuă domnul Grutz.

— Tu îl faci pe Bess hoț alunecos, când *tu* ești de fapt cel care a intrat în casele oamenilor? explodează Jelly.

Dar el o ignoră, încercând să formuleze o teorie.

— Eu cred că, orice i s-ar fi întâmplat, l-ați adus cu voi și l-ați ascuns undeva aici în Paris. Când niciunul dintre ei nu îl contrazise, își dădu seama că acesta era adevărul. Uite ce e: dacă ni-l aduceți pe bunicul vostru,

vă aducem un magician care să-l ajute. Avem unul care nu-i în catastife, ca să zic așa. Dar cu o condiție.

Hedy îl simți pe Bess strângând-o de umăr, s-o avertizeze.

— Ce condiție? întrebă ea suspicioasă.

— Ne dați ce ați luat cu voi de la Dodo Manège. Domnul Grutz își îndreptă umerii. Vedeți voi, avem nevoie de două lucruri ca să punem totul în ordine. Voi îl aveți pe chalkydri, dar *noi* avem piesa crucială care deschide calea spre Copacul Fermecat. N-ai nicio bază în magicienii ăștia. Fraierii nici măcar nu știu să se apere ca să nu fie prinși în nestemate, papirusuri și mai știu eu ce. Deci tot noi trebuie să rezolvăm totul.

În timp ce Vijelie și prietenii lui grotești îi supravegheau morocănoși pe ceilalți banali, Hedy și ceilalți se strânsesă laolaltă ca să decidă ce să facă. Să-l elibereze pe tataie John era exact ce își doreau, dar să-l predea pe Chalky celorlalți? Lui Hedy i-ar fi plăcut nespun să paseze altcuiva responsabilitatea de a salva magia, dar să-i predea ștafeta domnului Grutz era fix ca și cum ar fi lăsat vulpea în cuibarul găinilor.

— Nu cred că avem de ales, spuse Bess.

— Dar tu ești încă pe jumătate adormit, remarcă Jelly.

Deși Bess stătea acum fără ajutor pe propriile picioare, fața îi mai era încă albă ca faina.

Ca prin ceață, își făcu și Simon apariția lângă ei.

— Eu n-am încredere că Grutz n-o să-mi toace în bucățele taburetul ca să facă surcele pentru foc, iar pe mine să m-arunce în neființă.

Hedy oftă.

— Totuși are dreptate Bess. Dacă nu ne vine altă idee strălucită, cel mai bun lucru pe care-l putem face este să-l scoatem pe tataie John din globul ăla de sticlă.

— Și pe Lark, adăugă Spencer.

— Și pe Lark, bineînțeles, fu de acord Hedy. Poate tataie John o să-l convingă pe Grutz Zgârie-Brânză să-l lase să facă ceea ce trebuie.

Sub privirile domnului Grutz și ale unui aghiotant al său, chemară buzele de sus de pe acoperiș. Era chiar distractiv să vezi niște încuiați rămânând cu gura căscată, văzându-i pe Max și pe cele trei animale coborând din gura uriașă. O aură portocalie și-un ciripit care venea din claia de păr a lui Max îl dădură de gol pe Chalky, chiar dacă acesta voia să se ascundă.

— Dați chestia aia încoace! spuse domnul Grutz.

Hedy se puse între Max și banali.

— Nu. Mai întâi îl eliberați pe bunicul nostru și apoi... apoi ne unim forțele.

Aghiotantul râse zeflemitor.

— Nu prea ai niciun as în mânecă, tânără domnișoară.

Hedy își încrucișă mâinile la piept și spuse:

— Fantoma noastră poate să-ți dea un fior atât de năprasnic, că în maximum cinci minute ar putea să-ți pice fața de la degerături. Iar uriașele noastre buze prietenoase

ar putea să vă-nghită pe amândoi chiar acum, și nici că v-ar mai găsi cineva vreodată.

Se lăsa o liniște în care ai fi putut auzi și un ac căzând pe alee. Într-un final, domnul Grutz bufni în râs.

— Bine. Haideți să vedem ce se întâmplă cu bunicul ăsta al vostru.

Hedy scoase cu grijă globurile din geantă, din culcușul lor de prosop. Domnul Grutz se uită îndelung la tataie John, apoi își strânse ochii, încercând să vadă mai de-a-proape figurina minusculă din celălalt glob de zăpadă.

— Aceasta e infirmiera?

— Da. O cheamă Lark.

— Magician?

Hedy scutură din cap.

— Sărmana de ea, imaginează-ți să fii prins în tot dezastrul ăsta. Păi, hai să vedem dacă nu putem s-o scoatem pe ea prima. O să dau un telefon acum.

Misteriosul magician al lui Grutz, care „nu era în castife”, era un bărbat care le fu prezentat drept Smithy, deși Hedy avea o bănuială că nu era numele lui real. Arăta de parcă stătuse ascuns în pod de-o lună. Avea ochii bulbucați și era tare agitat, iar Hedy putea observa chiar și de unde se afla ea că umerii îi erau pudrați cu mătrează.

— Ăștia cine mai sunt? îl întrebă Smithy pe Grutz, arătând cu degetul spre Hedy și spre ceilalți.

Vorbea cumva pe nas.

— Am bătut palma cu ei, spuse domnul Grutz. Au ceva ce ne trebuie nouă. Ai permisiunea noastră să-i ajuți cu necazul lor.

Ridică globul de zăpadă al lui tataie John, pe care-l luase cu forța de la Hedy.

Ochii lui Smithy ieșiră și mai tare din orbite la vederea siluetei care dormea în interiorul globului de sticlă.

— Țsta cine mai e?

— Acesta este John Sang.

— Magnificul John Sang?

— Corect.

Smithy fluieră.

— Țsta-i un nume vechi în cercurile de magicieni. Și în celălalt cine e?

— Infirmiera lui de acasă, e victimă colaterală. Mai întâi eliberează-o pe ea, apoi pe el. Am nevoie de John Sang întreg. Sunt informații pe care vrem să le scoatem de la el. Cât o să dureze?

Smithy se strâmbă.

— O oră. Mai mult sau mai puțin.

— Să fie mai puțin. Sunt aproape convins că autoritățile ne caută pe toți după tot dezastrul ăla de pe pod. N-aș vrea să zăbovim prea mult aici. Dacă ne asociază vehiculele cu adresa asta, n-o să mai fim la adăpost aici. Îl trecu un fior. Mă duc să-mi fac și eu o ceșcuță de ceai, să mă încălzesc. Când mă întorc, vreau să văd rezultate.

Hedy avusese impresia că vor simți, poate, o legătură cu magicianul, dar cu toată vorbăria lui, Smithy părea

totuși un individ destul de suspicios. Ochii îi jucau în cap, iar privirea lui se muta când pe unul, când pe altul, ca o muscă care bâzâie de colo-colo înainte să-și găsească locul. La final se opri asupra lui Max.

— Deci, băiețușul ăsta cu mănua de fier. Tot eu trebuie s-o rezolv și pe asta? Nu pricep de ce au nevoie de mine, când au atâtea satăre la îndemână. Când văzu cum li se întunecau fețele, Smithy bufni în râs. Hai c-a fost o glumă. Nimeni n-are chef să curețe atâta sânge. Deci, voi cine *sunteți*?

Urmă un moment ciudat de liniște, apoi Spencer spuse iritat:

— Suntem Cei Patru de pe colina colecționarului.

Smithy nu se strădui prea tare să-și înghită chicotele de râs.

— Cei Patru de pe colina colecționarului. Aveți și insigne? Vreo strângere de mână secretă? Și, apropo, sunteți mai mult de patru. Matematica nu-i punctul vostru forte, nu?

Smithy sosise cu o valiză – singurul lucru îngrijit pe care îl avea – și, după ce întoarse globurile pe toate părțile, o deschise și începu să cotrobăie prin ea.

Spencer era, bineînțeles, cel mai curios dintre ei, dar Hedy, Jelly și Max se dădură și ei mai aproape ca să arunce un ochi. Înăuntru erau tot felul de obiecte bizare, multe dintre ele luate parcă din atelierul doamnei Pal, de la Palisade. Câteva cărți, bucăți de tablă gravate, mânere

desperecheate de ceea ce ar fi trebuit să deschidă sau să care și multe alte lucruri îndesate în compartimente de fetru. Era chiar și o farfurie de porțelan spartă în două bucăți.

— Alo, ieșiți de acolo! le spuse Smithy lui Doug și Stan, care veniseră să-și bage nasul în valiza lui.

Dar, pentru prima oară, nu vorbi pe tonul ăla batjocoritor, în schimb trase ușor animalele lângă el și le mângâie pe cap. Parcă lui Hedy începu să-i placă o idee mai mult de el.

— Credeam că toți magicienii de prin partea asta a lumii au fost transformați în frumoase adormite, spuse Bess. Tu cum de-ai scăpat?

— Cine a făcut asta nu știa de mine, așa am scăpat, răspunse Smithy, ridicând niște artefacte pe care le adusesese cu el. Eu nu mă expun. Fug de adunări ca de ciumă. Fantastikhana, conclavul, grătarul anual al lui Rabble. N-ai să mă vezi pe nicio listă pe care ar putea s-o aibă sau s-o monitorizeze Dibăcia.

— De ce? întrebă Jelly.

Smithy arată spre globurile de sticlă aliniat pe dușumea.

— Asta pățești când ești pe o listă. Un inadaptat cu o vendetă personală te prinde într-o Pânză a lui Morfeu. Văzându-le privirile nedumerite, Smithy adăugă: N-ați auzit niciodată de Pânza lui Morfeu? Asta a folosit ea ca să captureze pe toată lumea.

CAPITOLUL 17

Piatră, hârtie, foarfecă

- **E**a? tresări Hedy. Magicianul trădător este o ea? Smithy dădu îngâmfat din cap că da, încântat că știa și el o bârfă.

— Cine e? întrebă Bess.

— Nu știu cine e. Dar se zvonește că-i vorba de cineva care a fost foarte talentat. Putere mare, aspirații mari. Dar la fel ca Icar¹, și ea a zburat prea aproape de soare.

¹ Icar, personaj din mitologia greacă, fiul lui Dedal, care a zburat cu aripi de pene și ceară confecționate de tatăl său pentru a scăpa din labirint, însă s-a apropiat prea tare de soare, iar ceara s-a topit și el s-a prăbușit în apele Mării Egee. (n.tr.)

A încercat o vrajă atât de puternică, încât s-a întors împotriva ei. Acum nu i-a mai rămas nimic.

— Cum e posibil să se știe toate astea, dar nimeni să nu-i cunoască identitatea? Întrebă Jelly neîncrezătoare.

— Magicienii se dau mari pe grupurile anonime de chat exact la fel ca încuiatii. Ea folosea apelativul „Scoruș de Munte”. Se zvonește că e atât de înverșunată din cauză că și-a pierdut abilitatea de a face magie, că și-a luat jucăriile și vrea să plece acasă, dar înainte de asta vrea să distrugă și magazinul de jucării, ca să nu se mai poată juca nici alții.

— Dacă nu mai are darul magiei, spuse Spencer, atunci cum a reușit să-i subjuge pe toți magicienii din Marea Britanie și din Franța?

Smithy tâțâi.

— Așa cum poți să arunci o grenadă într-o tranșee fără să ai prea multă pregătire militară, tot așa poți să declanșezi și un mecanism magic fără să controlezi efectiv magia. N-ar fi avut nevoie decât de un făuritor fără cine știe ce compas moral. Și se mai găsesc câțiva prin cotloanele mai întunecate ale globului.

Spencer arată spre conținutul valizei lui Smithy.

— Tu ai făurit astea? Apoi, cu un ochi la jumătățile farfuriei de porțelan, adăugă: Sau tu le-ai spart?

— Nici măcar. Sunt și eu ca majoritatea magicienilor. Îi las pe făuritori să făurească.

Smithy se decise asupra a trei lucruri din valiza sa: o foarfecă în formă de barză, un papirus și o piatră. Apoi, flexându-și degetele, spuse:

— Prietenii mei vechi.

— Sunt făurite ca să rupă Pânza lui Morfeu? întrebă Spencer.

— Nu există nimic *făurit* pentru asta, se răsti Smithy. Improvizez. Foarfeca taie pânza vrăjii. Scrii vraja desfăcută pe papirusul lui P... Se opri la timp, ca și cum își amintise că anumite secrete voia să le păstreze. Pe hârtia papirusului. Iar piatra ca să spargă sticla.

Hedy înșfăcă panicată globurile.

— Nu poți să faci sticla să dispară cu o magie?

— Scuze, n-am la mine chiloții magici care dizolvă sticla, spuse sarcastic Smithy. Liniștește-te, o s-o sparg cu grijă. În plus, treimea merge cel mai bine. Trei lucruri la un loc, știi ce zic?

— De ce trei lucruri? vru să știe Spencer.

În ciuda împrejurărilor în care se aflau, sorbea fiecare picătură de informație pe care o primea.

— Pentru că triumghiul este cea mai puternică formă. Smithy zâmbi brusc afectat, dând din cap spre papirus, foarfecă și piatră. Ha! Am făcut Piatră, Hârtie, Foarfecă!

Hedy scoase un geamăt.

— Așa salvezi tu magia? Cu un joc de copii?

— Da, un joc de copii. Cele mai bune vrăji le-am făcut în joacă sau visând cu ochii deschiși. Doaaaamne, ție când ți s-au înecat corăbiile în halul ăsta?

Harș, harș, harș. Hedy nu reușea să-și dea seama ce anume tăia Smithy. Părea că magicianul taie cu mare grijă aerul din jurul globului lui Lark, cam la un centimetru deasupra sticlei. De o jumătate de oră numai asta făcea. Violette se trezise și ea, și-și revenea alături de Bess, cu o ceașcă de ceai tare, adusă de încuiați. Domnul Grutz își tot vâră capul înăuntru ca să verifice progresul lui Smithy, devenind încet, dar sigur la fel de nerăbdător ca Hedy.

— Chiar tai o pânză de păianjen invizibilă? întrebă în cele din urmă Spencer.

— Oarecum, spuse Smithy. Sunt fire vrăjite care atârnă peste tot pe lângă drăcia asta. Nu le simți?

Spencer dădu din cap că nu. Se întoarse spre Jelly.

— Tu le simți?

Jelly întinse mâna înspre glob.

— Nu pot să-mi dau seama dacă simt ceva. Nu cred.

— Aa, deci tu ești magicianul grupului? zise Smithy, îndreptând foarfeca în direcția lui Hedy. Eu credeam că e doamna șefă de-aici. În cazul ăsta, închide ochii, o să te ajute.

Jelly închise ochii.

— Acum trebuie să încerci să simți cu degetele, dar și în capul pieptului în același timp. Ca și cum ai avea arsuri la stomac. Locul ăsta chiar între plămâni, aproape de șira spinării. Trebuie să încerci să împingi aerul în afară și să începi să simți ăsta, și... și toate simțurile tale se vor conecta cu mâinile.

Bărbatul se întoarse la tăiatul lui, iar ceilalți se uitară fix la Jelly. Deodată ochii i se făcură cât cepele.

— Cred c-am simțit. Am simțit arsurile.

— Nu-i corect! Vreau să simt și eu arsuri, spuse Max, lăsându-se în genunchi lângă ea.

Jelly începu să-i dea indicații lui Max, de parcă era ceva ce perfecționase cu ani în urmă, iar Doug și Stan încercară să-l imite cu lăbuța, respectiv copita ridicată în afară.

Fără să atragă atenția asupra ei, Hedy închise și ea ochii și ascultă, încercând să simtă acea senzație nefamiliară între plămâni, lângă șira spinării. În minte însă îi apărură brusc o imagine. Se văzu pe ea însăși, pe după o suviță de păr brunet, stând cu picioarele încrucișate chiar pe podeaua încăperii în care se aflau, cu ochii închiși. Nu era doar o imagine – simțea că e la căldură, cuibărită, ascunsă – și mai auzea și vocea lui Smithy, deși din locul unde era, înțelegea doar un murmur fără sens.

Hedy deschise ochii mirată. Căscă gura spre capul lui Max, acolo unde botul lui Chalky ieșea din părul lui Max. Animăluțul se uita curios la ea, iar ochii îi străluceau. *Tocmai mi-am contopit mintea cu a lui Chalky?* se gândi ea. Era prea șocată ca să priceapă de-a binelea mormăiala ușurată a lui Smithy, care anunța că aproape terminase.

Uau! Urechile îi vâjâiau îngrozitor. Hedy avea senzația că e prinsă în interiorul unei tornade. Astea nu sunt arsuri la stomac! Cumva, prin tot vuietul, răzbătu la ea

tipătul incomprehensibil al unui bărbat. „Nu, nu face asta, lasă-mă...” Apoi nu se mai auzi.

Când deschise ochii, totul era în ceață. Vâjâiala încetase, iar ea zăcea pe podea. Uitându-se atentă în stânga și în dreapta, Hedy realizează că toată lumea fusese trântită pe jos.

— Ce-a fost asta? băigui ea.

Ameți când vru să se ridice în capul oaselor, dar se ridică oricum.

În partea cealaltă a camerei, o siluetă udă learcă încerca să stea în fund. Părul castaniu, tuns bob, atârna ud, picurând, încadrând o față zglobie. Lark fusese eliberată din glob.

— Lark! strigă Hedy și merse de-a bușilea la ea.

— Unde suntem? spuse Lark, apoi se încovoie de durere. Aoleu, capul meu!

— Ești la Paris. Cu mine, Spencer, Jelly și Max. Și câțiva dintre prietenii noștri.

— Cum am ajuns eu la Paris? Unde e John?

Hedy se întoarse ca să se uite după bunicul ei. Doug deja își revenise în simțiri și își folosea boticul umed ca să-i trezească și pe ceilalți. Dar tataie John nu se regăsea printre ei. În schimb, Hedy zări globul lui de sticlă încă intact, cu fulgii de nea dansând în jurul siluetei lui miniaturale. Smithy nu îl scosese încă de acolo.

Domnul Grutz dădu buzna în cameră. Nici el nu părea că se ține prea bine pe picioare. În mâini strângea un tub mic de metal.

— Ce naiba ați făcut? Smithy unde e?

Din locul în care mirosea valiza magicianului, Doug ridică privirea și spuse:

— E aici!

Puiul de urs adulmeca farfuria spartă în două. În locul modelului floral decolorat de pe marginea farfuriei, acum pe ea se vedea mai degrabă figura lui Smithy.

Jelly ridică mâinile sus imediat.

— Arsura mea la stomac *nu* a făcut asta. Sau, cel puțin, nu cred c-am fost eu. Și chiar dacă am fost eu, sigur n-am intenționat să fac așa ceva.

— Părerea mea este că Pânza lui Morfeu a fost cumva meșterită astfel încât să-i vină de hac celui care încearcă s-o desfacă, spuse Bess, aplecându-se peste farfuria spartă a lui Smithy.

— M-mă scuzați, se bâlbâi Lark, dar despre ce Dumnezeu vorbiți voi acolo?

Încercară să o pună în temă cât de blând se putea, dar era destul de mult pentru oricine să proceseze totul deodată: magia și magicienii, ea și tataie John prizonieri în globuri de zăpadă, familia lor care dispăruse, aventurile din Paris. Lark nu zise mare lucru, se holba doar la artefactele bizare care-i înconjurau la *Mémoire Magique* și părea fie extrem de calmă, fie paralizată de șoc.

— Cum o să-l mai eliberăm noi acum pe tataie John? întrebă Spencer.

Domnul Grutz clătină din cap, cu ochii la tubul de metal pe care îl avea în mână.

— E clar că nu putem rămâne aici ca să ne dăm seama. Polițaii sunt pe drum. Știam eu că trebuia să schimbăm plăcuțele de înmatriculare de pe scuterele alea! Gata cu joaca, trebuie să ne dați chalkydriul ăla acum.

Se pare că domnul Grutz avusese gura aurită, reușind el însuși un număr propriu de magie, căci în secunda următoare, o echipă de polițiști francezi dădu buzna la *Mémoire Magique*.

Era haos. Probabil că poliția se aștepta să dea doar peste domnul Grutz și o mână de banali. În schimb, descinderea lor fu complicată de un grup neașteptat de tineri, trei alți necunoscuți și niște animaleuțe.

Oamenii alergau care încotro, își cărau pumni, iar Hedy se trezi împinsă într-un colț, alături de Spencer, Jelly, Max și Lark, cu animalele în brațe. Domnul Grutz și Bess fură forțați la podea pe burtă, cu cătușe la mâini, iar atunci când Violette încercă să explice totul poliției, tonul ei iritat nu-i servi la nimic, reușind doar să fie și ea încătușată și trântită la podea.

— Oare ne vor da drumul? șopti Spencer. Suntem doar niște copii.

Însă în cameră intră o doamnă ofițer superior, care le cercetă meticulos fețele, verificând niște poze printate pe care le ținea în mână. Pozele păreau făcute de camerele de supraveghere – nu erau cele mai clare, însă destul de bune. Erau instantanee cu dubița încuiaților și scuterele lor, dar și poze ale copiilor călărind animale dispărute pe porțile de la *Jardin des Plantes*.

— Cred am fost și noi sălțați, mârâi Jelly.

În timp ce poliția se punea de acord pe hol, domnul Grutz șopti:

— Hei, copii, trebuie s-o ștergeți de aici. Apoi arătă cu capul spre tubul de metal, care în toată debandada căzuse pe podea și se rostogolise sub un dulap. Luați-l. Să *nu* îl pierdeți. Mergeți la Biblioteca Richelieu mâine-dimineață la opt. Întrebați de Fossile. Este una dintre bibliotecarele de acolo. Ea e cea de care aveți nevoie ca să deschideți poarta către Copacul Fermecat.

Știu unde este cea antică. Biletul pe care domnul Grutz i-l înmânase lui Hedy, pe care nu apucase să i-l dea lui tataie John și care era mototolit în buzunarul ei; acum începea să priceapă ce scria. Fossile.

— Nu putem să vă lăsăm aici, șopti Hedy, vorbind mai degrabă cu Bess și Violette.

— Trebuie, spuse ferm Bess. O să ne ia ceva timp să ieșim din încurcătura asta, timp pe care Copacul Fermecat nu îl are, timp pe care nici bunicul vostru și nici familia voastră nu îl au.

— Jelly, poți să ne muți de aici? Să ne muți afară, de unde putem s-o luăm la fugă ca să scăpăm? întrebă Max.

Își ținură cu toții respirația, iar Jelly se schimonosi la față. Dar deschise ochii oftând.

— Nu știu ce să fac.

— Bine ar fi să-i orbească Vijelie și să fugim, bombăni Spencer.

— Să-i orbească? întrebă Stan șocat.

— Doar un pic. Cu blândețe.

Polițiștii terminaseră de discutat între ei și se întoarseră în cameră. Părea foarte clar că urma să înceapă un interogatoriu amplu.

Deodată, o rază puternică țâșni din capul lui Max, strălucind chiar în direcția bieților polițiști și făcându-i să zbiere de durere.

— E Chalky! strigă Hedy. Sări în față și înșfăcă tubul de metal al domnului Grutz. Fugiți!

Se ridicară cu greu în picioare și se repeziră spre ușă. Bess și Violette se rostogoleau, încercând să se ridice și ei, însă polițiștii, care aveau ochii încă împăienjeniți, căzură peste cei doi, blocându-le din greșeală evadarea.

Auzind țipetele, alți polițiști dădură fuga din bucătărie, unde îi păziseră până atunci pe aghiotanții domnului Grutz. Dar nu se așteptaseră să dea peste creaturi grotești care scrâșneau și zgâriau cu gheare de piatră sau peste o fantomă care se materializase din pereți și care urla la ei amenințări sinistre de teroare și durere. Ajutați de prietenii lor să scape de urmăritori, Hedy și ceilalți se făcură nevăzuți în noapte.